

A kirobbanóan sikeres regénysorozat újabb részei!

BÉBIC SŐSZÖK KLUBJA

9. Kísértet a házban!

10. Logannek bejön Mary Anne!

NETFLIX

NETFLIX-SOROZAT

Világszerte
több
száz milliós
rajongótábor!

*fine
selection*

ANN M. MARTIN

ANN M. MARTIN

BÉBICSŐSZÖK KLUBJA

9. Kísértet a házban!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

ELSŐ

★ Fejezet ★

– Ááááá!

– Szia! Helló!

– Ó, te jó ég! Hogy leburnultál! Hát ez szinte borzalmas!

– A hajad, Dawn! Hiszen még szőkébb lett, mint eddig!

Ez volt a Bébicsőszök Klubjának első gyűlése azóta, hogy Kristy, Claudia, Stacey, Mary Anne és én (Dawn Schafer) különváltunk. Ez volt a klub történetének leghosszabb külön töltött ideje. Két teljes hét. A connecticuti Stonebrookból az ország túlsó végében lévő Kaliforniáig a legkülönbözőbb helyekre szóródtunk szét.

Claudia Kishi és a családja egy New Hampshire-i üdülőben vakációztak. Mary Anne Spier és Stacey McGill segédanyumunkát kaptak (a Bébicsőszök Klubján keresztül), így Tenger Városba, New Jersey-be utaztak a Pike családdal. Szegény Kristy viszont sehova sem jutott el. Végig otthon volt.

Én Kaliforniába utaztam. A kisöcsémmel, Jeff-fel együtt. A szüleink előző télen váltak el, és anya Jeff-fel meg velem a kellemes, meleg Kaliforniából a jéghideg, hófödte Connecticutba települt át. (Nos, legalábbis hideg és hófödte volt, amikor ideköltöztünk. Most augusztusban forró és páras az idő.) Anya választása azért esett

Stoneybrookra, mert itt nőtt fel, és a szülei máig itt élnek. Na de a lényeg, hogy nem volt egyszerű a válás, Jeff és én pedig ezer éve nem láttuk apát, így anya elintézte, hogy augusztus első két hetét vele tölthessük.

Egyedül repülhettünk, meg minden. És mivel egyedül utaztunk, egy csomó extra figyelmet kaptunk. Az egyik stewardess ingyen fülhallgatót adott nekünk. Megnéztük az *Európai vakációt*, Chevy Chase-szel a főszerepben. Jeff úgy nevetett rajta, hogy majdnem kidobta a taccsot, de szerencsére vacsoraidőre rendbe jött, így sikerült begyűjtenie a desszerteket azoktól, akik körülöttünk ültek, és nem kérték – összesen öt adagot szerzett. (Általában főleg egészséges kajákat eszünk, de Jeff teljesen megőrül, ha csokitortát lát.) Ezután Jeff begyűjtötte az összes sót, borsot, tejport, instant kávé, cukrot és kéztörölőt rejtő zacskót, amit csak talált, és egy hányóstasakba pakolta őket. Az most az otthoni komódján hever.

Szóval, azt gondolhatnátok, hogy a repülőút volt az utunk csúcsa, de természetesen nem így volt. A következő két hét nemcsak Kaliforniáról, hanem két hét vasárnapi apuról is szólt – képzelhetitek: két hét egy olyan pasas társaságában, aki hónapok óta nem látta a gyerekeit, és ezért borzasztó büntudata van. Elég büntudata ahhoz, hogy szabadságot vegyen ki, és igazi eseményforgatagot szervezzon nekünk, tele tengerparti kirándulásokkal, vidámparkokkal, vásárlással, éttermi vacsorákkal, mozival, édességekkel, meglepetésekkel... Lenyűgöző volt – azt leszámítva, hogy vasárnapi apu már nem igazán olyan, mint egy igazi apuka. De gondolom, ez is jobb, mintha egyáltalán nem lenne apánk.

Mindenesetre véget ért a kaliforniai kiruccanás, és visszatértem Stoneybrookba. Ahogyan a Bébicsőszök Klubjának összes tagja is.

És még hátravolt két csodálatos hét a nyári szünetből, mielőtt elkezdődött volna a nyolcadik osztály.

Szokás szerint a gyűlést Claudia hálósobájában tartottuk. Claudia a klub alelnöke, és az egyetlen közülünk, akinek nemcsak saját telefonja, de saját telefonszáma is van. A stoneybrooki telefonkönyvben külön is szerepel, mint *Kishi, C.*

– Nos, térjünk is a tárgyra – szólalt meg Kristy, az elnökünk. Az ő fejéből pattant ki a klub ötlete.

A Bébicsőszök Klubja inkább vállalkozás, mint klub. Mi öten hente háromszor találkozunk Claudiáéknál. Az emberek pedig felhívják minket, ha bébiszitterre van szükségük. Hajlandóak ezért kívárni a gyűléseink időpontját is, mivel így egyszerre öt bébiszittert is elérnek, így gyakorlatilag garantált, hogy lesz bébicsőszük. Így nem kell a fél várost körbetelefonálniuk, hogy találjanak valakit, aki ráér.

Nagyon hivatalosan és felelősségteljesen üzemeltetjük a klubunkat. Ez leginkább Kristynek köszönhető, bár hajlamos rá, hogy főnökösködő legyen. Vezetünk egy nyilvántartást is, tele információval: benne van az ügyfeleink címe és telefonszáma, egy naptár a megbízásainkkal és egy lista a bevételeinkről is. (Mindannyian megtarthatjuk a pénzt, amit megkeresünk, de Kristy szereti tudni, hogyan teljesít a klub.)

Van egy jegyzetfüzetünk is, ez olyasmi, mint egy napló, amibe bejegyzéseket írunk a munkáinkról. Aztán körbeadjuk a füzetet, így mind el tudjuk olvasni, épp mi zajlik az ügyfeleinknél. Nagyon hasznos. Néha, mondjuk, elég nagy szívás az írás. Nem mindegyik munkánk különösebben izgalmas. Persze, volt egy alkalom például, amikor Kristynek gyerekek helyett kutyákra kellett vigyáznia. Vagy amikor Mary Anne egy kisgyerekekre vigyázott, aki megbetegedett, így

Mary Anne megtapasztalta, mennyire hasznos a segélyhívó szám egy valódi vészhelyzetben.

Kristy felcsapta a nyilvántartást a foglalások oldalánál, arra az esetre, ha megszólalna a telefon.

Aztán hátradőlt a rendezői székben, és összefonta maga előtt a karját.

– Azt javaslom, kezdjük a mai gyűlést azzal, hogy kitárgyaljuk az elmúlt két hét bébicsősz-tapasztalatait.

(Mindannyian bébiszitterkedtünk, még Claudia és én is, bár mi gyakorlatilag szabadságon voltunk.)

Claudia elvigyorodott.

– Én azt javaslom, hogy mielőtt beszélgetni kezdenénk, nassoljunk – mondta.

Claudia, aki édességfüggő, levett egy könyvet a polcáról, kinyitotta, és egy zacskó csokicsókot vett elő belőle. A könyv belseje ki volt vájva! Claudia a szobája legkülönbözőbb pontjain tart édességeket elrejtve, de korábban sosem merészkedett addig, hogy egy üreges könyvet használjon!

– Hát ezt meg hol szerezted? – kérdeztem.

– Egy bolhapiacon vettem. Szuper, nem? És ezt is ott szereztem.

Claudia kinyújtotta a kezét, és megmutatta a gyűrűjét, amin egy haragoszöld sárkányfej díszelgett. Claudia, aki japán származású, és elég egzotikusan néz ki, imádja a vad ruhákat és ékszereket.

– Khm – szólt közbe Kristy türelmetlenül.

Claudia sietősen körbeadta a csokit, amit Stacey és én visszautasítottunk. (Stacey cukorbeteg – úgyhogy ő nem kap édességet.) Aztán visszatette a csokit a könyvbe, és egy zacskó sós kekszet dobott oda nekem és Stacey-nek.

– Kezdjük akkor Mary Anne-nel és Stacey-vel – javasoltam. – Le merem fogadni, hogy nekik voltak a legizgibb élményeik.

Amúgy Mary Anne és Stacey a titkárunk és a pénztárosunk. (Ha esetleg nem tudnátok, én a hivatalos helyettes tisztviselő vagyok. Én veszem át annak a feladatait, akinek épp ki kell hagynia a gyűlést.)

Mary Anne és Stacey összenéztek, majd egymásra vigyorogtak.

– Kezdd te! – szólaltak meg egyszerre, majd felnevettek.

Nem tehetek róla, de egy icipicit féltékeny voltam. Mary Anne a legjobb barátnőm Stoneybrookban. Ő mutatott be Kristynek és a többieknek, és neki köszönhetően kerültem be a klubba. Persze Mary Anne-nek már volt egy legjobb barátnője (Kristy), de elég félténk, és mindig is kicsit irigykedett Stacey-re, aki nagyon kifinomult és felnőttes. Most viszont úgy tűnt, Mary Anne-nek és Stacey-nek lett egy közös élménye – valami, amiből mi, többiek kimaradtunk.

– Akkor kezdem én – mondta Stacey pár másodperc kuncogás után. – Először is – kezdte, miközben keresztbe tette hosszú lábait –, csodásan éreztük magunkat. Imádom a Pike gyerekeket, az összeset, nagyon. – (Összesen nyolc gyerek van a Pike családban.) – A szokásos strandolós dolgokat csináltuk: úsztunk, napoztunk, minigolfoztunk. Claire még mindig a gyagyás fázisában van. Mindenkit ügyifogyi-gá-gának hív. Vanessa pedig úgy döntött, hogy költő lesz, ezért folyton rímeikben beszél.

– Komolyan? – kérdeztem vissza, és nem bírtam visszafojtani a nevetést.

– Aham. Így van. És Byron tud úszni ugyan, de fél a víztől. Kiderült, hogy egy csomó mindentől tart.

– A legfontosabb tudnivaló a Pike gyerekekkel kapcsolatban – tette hozzá Mary Anne –, hogy valami zajlik Nicky és a hármas ikrek

közt. – (Nicky nyolcéves. A hármás ikrek – Byron, Adam és Jordan – tíz.) – Nicky szeretne a bátyjaival játszani, de ők nem akarnak vele lógni. Azt mondják, dedós. De ha ők nem játszanak vele, akkor csak a lányok maradnak, Nicky pedig azt állítja, hogy nem kedveli a lányokat. Szóval...

– Az baj – bólintottam. Ez fontos információ volt, mivel sokat bébiszitterkedem Pike-éknál.

– Most te mesélj, Dawn! – fordult hozzám Stacey. – Még sosem jártam Kaliforniában.

Így hát meséltem nekik Jeffről, az útról és a vasárnapi apukámról.

– Csak keveset bébiszitterkedtem – tettem hozzá. – Kétszer azokra a gyerekekre vigyáztam, akik a kedvenceim voltak, amíg Kaliforniában éltem. A szomszédunkban laktak. Mármint laknak. Úgy értem, ők még mindig apa szomszédai. Két gyerek, öt- és nyolcévesek. És nem fogjátok elhinni, mi a nevük. Pitypang és Nárcisz.

– Tessék? – visították a többiek.

– Aha. Apa szerint a szüleik hippik voltak a hatvanas években. Virággyerekek, így hívja őket. Nem igazán tudom, hogy ez mit jelent.

– Biztosan azt, hogy virágok után kell elnevezned a gyerekeidet! – kurjantott Kristy.

Ezen mind felnevettünk.

– Na de a lényeg – folytattam –, hogy emlékeztek rám, és nagyon örültek, hogy újra látnak. Sírtak is, amikor eljöttem. Azt hiték, hogy örökre Kaliforniában maradok.

– Ó, ez szomorú – szólalt meg Mary Anne. Valószínűleg ő a legérzékenyebb közülünk.

– Aha – mondtam. – De biztosan látom még őket. Legközelebb, amikor meglátogatom apát.

– Na és mi a helyzet veled, Claud? – kérdezte Stacey. – Te kire vigyáztál?

– Általában egy Skip nevű kisfiúra – felelte Claudia. – Ő és a szülei végig ott voltak az üdülőben. Nem volt nagy szám. Elvittem pár-szor a vízbe gázolni, meg ilyenek. Meg figyeltem még néhány más-sik gyerekekre is.

– Nos – szólalt meg Kristy –, nekem volt pár érdekes megbízá-som, amíg ti távol voltatok.

– Ó, igaz is! – kiáltottam fel, mert hirtelen eszembe jutott. – Te bébiszitterkedtél Perkinséknél, igaz?

Perkinsék két okból is különlegesnek számítottak. Nemcsak azért, mert új ügyfelek, hanem azért is, mert ők költöztek be Kristyék ré-gi otthonába. Kristy most már a város túlsó végében lakik, részben emiatt kellett otthon maradnia az elmúlt két hétben, amíg mi, töb-biek távol voltunk.

Tudjátok, nem én vagyok az egyetlen, akinek elváltak a szülei. Kristy szülei is elváltak, csak ők már sokkal régebben, mint az enyé-mek. Elég régen ahhoz, hogy Kristy anyukája megismerkedjen vala-kivel, aki most már a férje. Idén nyáron házasodtak össze. Kristy is szerepelt az esküvőn! És a Bébicsőszök Klubjának összes tagját meg-hívták. Szuper volt.

De aztán Watson Brewer (ő Kristy mostohaapja – nem melle-sleg milliomos) magához költöztette Kristyt, az anyukáját, a bátyjait, Sa-met és Charlie-t, meg a kisöccsét, David Michaelt a város túlsó vé-gében álló villájába. Nekem ez tündérmesébe illő fordulatnak tűnt, de azért okozott némi problémát. Egyrészt, nagyon sajnáltuk, hogy Kristy nem lakott a közelünkben. Másrészt, így fizetnünk kell Char-lie-nak azért, hogy Kristyt oda-vissza fuvarozza a klubgyűlésekre.

Plusz, Kristy anyukája azt szeretné, ha Watson és az ő két gyereke meg Kristy és a testvérei igazi családdá válnának. Ez pedig azt jelenti: egyikük sem megy idén nyaralni. Csak rengeteg időt töltenek együtt a villában.

Ugyanakkor elég vicces, hogy van egy új család a környékünkön. És Perkinséknek kicsi gyerekei vannak, ami még jobb. Kristy volt az első, aki bébiszitterkedett náluk. Egy bébicsőszmunka a saját, régi házában!

– Fura volt – magyarázta Kristy. – Ott volt a szobám meg a napalim... tele furcsa bútorokkal. Mármost, tudjátok, másfajta bútorokkal. De a lányok szuperek. És Mrs. Perkins is kedves. Az idősebb lány, Myriah, nagyon okos. És mindenféle órákra jár: balett, sztepp-tánc, úszás. És még csak öt és fél éves. Gabbie a kisebb. Ő két és fél. És nagyon cuki dolgokat mond, mint például hogy: „Vegyőlelj meg.” Ő találta ki. Azt jelenti: „Vegyél fel, és ölelj meg.” És folyton a teljes nevemen szólított. „Vegyőlelj meg, Kristy Thomas... Megnézted a szobámat, Kristy Thomas?” Szerintem kedvelni fogjátok Perkinséket, lányok.

Ekkor megcsörrent a telefon, és innentől kezdve abba se akarta hagyni. Mindenki tudta, hogy visszaértünk a nyaralásból, és újra készen állunk a munkára. Még Mrs. Perkins is telefonált. Mire a gyűlésnek vége lett, mindannyiunknak lett új megbízása.

Miközben hazafelé bicikliztem, szuperül éreztem magam. Új ügyfelekkel találkozhatok, bébiszitterkedhetek, és még két teljes hétig tart a nyár!

MÁSDIK

★ Fejezet ★

Lenyűgöző, hogy egy család két tagja mennyire különbözhet egymástól. Vegyük például Jeffet és engem. Mi nagyjából ugyanolyanok vagyunk, leszámítva az olyan egyértelmű különbségeket, mint hogy én lány vagyok, ő meg fiú, és hogy én tizenhárom éves vagyok, ő pedig tíz lesz. De aztán nézzük meg anyát és engem. (Vagy akár anyát és Jeffet.) Nagyon szeretem az anyukámat, és jól ki is jövünk egymással, de ő kicsit olyan, mint Oscar Madison a *Furcsa párban*, én pedig sokkal inkább Felix Ungarre hasonlítok. Anya ugyan nem olyan végtelenül trehány, mint Oscar, de ő is elég feledékeny és szét-szórt, a házunk pedig általában nagyon kupis – leszámítva az én szobámat. Az én szobám egy kis, békés sziget a katasztrófa közepén.

Épp ezért egyáltalán nem voltam meglepve, amikor a Bébicsőszök Klubja-gyűlés után hazaérve egy sövénynyíró ollót találtam a nappalinkban, az előszobából a konyha felé pedig popcorndarabok mutaták az utat (ez Jeff műve volt – de ő nem trehány, csak pont olyan, mint bármelyik kilencéves kislány), és egy csomó más tárgy is olyan helyeken tűnt fel, ahová egész biztos nem illettek.

A kupi egyre csak nőtt, amióta anya munkát kapott. Higgyetek nekem, Jeff és én nagyon örülünk neki, hogy anya dolgozik – mivel

ő örül annak, hogy dolgozhat, és ha ő boldog, akkor mi is boldogok vagyunk. Ugyanakkor ez hátrányokkal is járt. Például hétköznapi szinten Jeff és én felelünk a vacsoráért. Eleinte megpróbáltuk felosztani az estét, de ez nem igazán működött, mivel Jeff elképzelése a vacsorakészítésről az, hogy elővesz egy vekni rozskenyeret a kenyértartóból, és úgy ítéli, hogy ezzel meg is van.

Ráadásul anyát annyira lefoglalja a munkája, hogy semmi másra nem jut ideje. És most nem a házimunkára gondolok. Hanem a randizásra. Különösképp a randizásra Mary Anne apukájával. Tudjátok, Mary Anne anyukája már régen meghalt, és miután ideköltöztünk, anyukám elkezdett Mr. Spierrel találkozgatni. Mary Anne és én borzasztóan izgatottak voltunk! Azt gondoltuk, hogy hamarosan mostohatestvérek leszünk. De most már nem hiszem, hogy ez bekövetkezik.

– Szia, Jeff! – kiáltottam. – Gyere, segíts a vacsorával! Anya nem-sokára itthon lesz.

Semmi válasz.

– Jeff! – kiabáltam az emelet felé.

Még mindig semmi válasz.

Talán kinn van az istállóban.

A hátsó ajtóhoz sétáltam, keresztülszaladtam az udvaron, és bekiabáltam az istállóba.

– JEFF!

Puff. Hát ez meg mi volt?

Megtorpantam, és hallgatózni kezdtem. Zörgő hangokat hallottam. A távolban mennydörgés morajlott.

Összerezcentem. Imádom az öreg házunkat és az istállót is, de néha rám hozzák a frászt. 1795-ben épültek, és egy ennyire régóta álló épületben azért van valami kísérteties. Annyi ember élt már itt...

Néhányuk valószínűleg itt is halt meg. Pont itt a házban vagy az istállóban.

– Jeff? – szölongattam ismét, de most már csak suttogva.

– BÚÚ! – ugrott elő egy alak a szénapadlás egyik kazlából.

– Áááá! – sikítottam, majd ráripakodtam: – Jeff, halálra ijesztettél!

Az öcsém lemászott a létrán a földszintre.

– Nos, te ijesztettél meg engem. Te jöttél ide sipítózva, mint valami nem is tudom, micsoda. Leestem miattad a kötélről, egyenesen a szénakazalba.

– Ó, hát az volt az a puffadás?

– Aha. Mit hittél, mi volt az... egy szellem?

– Nyilván nem – feleltem, de azért nem örültem neki, hogy elültette ezt a gondolatot a fejemben. – Gyerünk. Vacsorát kell készítenünk.

Jeff és én összedobtunk egy salátát kecskesajttal, ananással, barackkal és kókusszal a tetején, én pedig megmelegítettem a zöldséragut, amit anya még a hétvégén főzött. Aztán még csináltunk egy kis gyógynövényes teát is. Kristy beszólogat érte, de anya, Jeff és én nagyon szeretjük az egészséges ételeket. Kaliforniában mindig is egészségesen ettünk, és szerintem ez olyasmi, ami sosem fog megváltozni, függetlenül attól, milyen sokáig élünk a keleti parton.

– Egek, nagyon meleg van! – mondtam, miközben hosszú hajamat eltértem verejtéktől gyöngyöző nyakamból.

– Tudom – felelte Jeff. – Ragadok. Együnk inkább kinn, jó? Megteríték a kerti asztalon.

– Jó ötlet – mondtam.

A kezébe nyomtam pár tányért, szalvétát, villát és poharat, ő pedig elindult velük kifelé.

Én a régimódi konyhánkban ácsorogtam, és kevergettem a teát. Aztán átöntöttem egy kancsóba, és tettem bele pár jégkockát.

Hirtelen a ház borzasztóan... nagynak tűnt. Nyikorgást hallottam, ezért hátrapillantottam a vállam fölött. De nem láttam semmit.

Vicces úgy jellemezni a házat, hogy „nagy”, mivel egyáltalán nem az. Mármost nem nagy. Ó, azért van benne egy csomó szoba, de az összes elég kicsi. Anya egyszer elmagyarázta nekem, hogy az évek során az emberek egyre magasabbra nőttek. 1795-ben, gondolom, még alacsonyabbak voltunk. Mindenesetre a házunkban a szobák nemcsak aprók és sötétek, de az ajtófélfák is alacsonyan vannak, és a lépcsőfokok is elég alacsonyak (és egyenetlenek). Olyan az épület, mint egy túlméretezett és hátborzongató babaház. Mivel a ház ennyire régi, az az elméletem, hogy valahol lennie kell egy titkos átjárónak. Az összes régi házban van ilyen, nem igaz? Claudia, aki imádja a detektívregényeket, kölcsönadta nekem *A titkos lépcső* című Nancy Drew-könyvét. A borítón Nancy egy szekrény hátsó falának bizonyos részét megnyomva egy rejtett lépcsősort talál. Tudom, hogy a mi házunkban is kell lennie egy titkos valaminek valahol. Egyszerűen csak tudom.

– Dawn?

Ijedtemben hatalmasat ugrottam.

– Jaj, anya! – szólaltam meg levegő után kapkodva. – Megijesztettél.

– Bocsánat. Nem akartam. – Azzal nyomott egy puszit a homlokomra.

– Milyen volt a munka? – kérdeztem.

– Jó. De azért elég sűrű. Kipurcantam.

– Remélem, éhes vagy. Már készítettünk vacsorát Jeff-fel. Jeff épp megteríti a kerti asztalon. Annyira meleg van, hogy arra gondoltunk, inkább odakinn együnk.

– Ó, rendben.

Anya még a szokásosnál is szétszórtabbnak tűnt. Például levette a szemüvegét, és óvatosan beletette egy üres vajtartóba. Kíváncsi lennék, vajon az irodában is ilyesmiket csinál-e.

Gyorsan végignézttem rajta, nehogy kiderüljön, hogy egész nap egy pár, össze nem illő fülbevaló volt rajta, vagy valami ilyesmi. De úgy tűnt, sikerült rendesen felöltöznie.

Anyával és Jeff-fel az erős szélben próbáltuk megenni a piknik-vacsoránkat, de az folyton elfújta a szalvétáinkat. Mindenesetre legalább hűvös volt.

– Tudjátok – mondta Jeff, aki szokás szerint nyitott szájjal evett –, ma nagyon korán kezd sötétedni.

– Nos, már majdnem szeptember van – jegyezte meg anya.

– De még csak háromnegyed... Hékás! – kiáltottam fel. Egy kövér esőcsepp pottyant a kézfejemre. Egy másik pedig a fejemre. – Ó-ó, esik!

– És nemsokára szakadni fog – kiáltotta Jeff.

Az ég nemcsak sötét volt, hanem konkrétan elfeketedett, mivel teljesen beborították a felhők.

DURR! Újabb mennydörgés harsogott. Eszembe jutott a zörgő hang, amit korábban hallottam.

– Mindenki befelé – noszogatott anya. – Lássuk, be tudunk-e vinni mindent a konyhába egy körben.

Nem volt könnyű, de sikerült. Jeff ért be utolsónak, épp akkor csusszant be a hátsó ajtón, amikor hirtelen úgy elkezdett esni, mint ha dézsából öntenék. Villámok tarkították az eget szerteszét.

– Megcsináltuk! – kiáltott fel az öcsém.

Aznap este, kicsit később egy könyvtári könyvvvel bújtam be az ágyamba. Szinte egész nyáron várólistán voltam ezért a könyvért. Ennyire népszerű volt. És nem csoda, hogy mindenki el akarta olvasni. Az volt a címe, hogy *Dermesztő és hátborzongató szellemek és kísértetek: történetek, amiket NE olvass sötétedés után*. Nos, ekkorra már besötétedett, de a biztonság kedvéért az összes lámpát felkapcsoltam a szobámban. Ugyanakkor a vihar még mindig tombolt odakinn. A szél süvített, az eső kopogott az ablakokon, a mennydörgés jött és ment, néha hangosan durrogott, máskor csak a távolban zúgolódott. A zúgolódás még a durrogásnál is félelmetesebb volt. Úgy hangzott, mintha figyelmeztetni akarna: a neheze még csak most jön.

Éppen *A boszorkány keze* című történet felénél jártam, amikor a fények pislákolni kezdtek. A lámpák fénye elhalványult, egy pillanatra kialudt, majd visszatért.

A szívem hevesen kezdett verni. Nem pont a bajkeverő kísértetek, a kopogószellemek szoktak ilyesmit művelni?

Az ablakom rázkódni kezdett. Tudtam ugyan, hogy erősen fúj a szél, de még sosem hallottam ilyen lármát.

Amint a rázkódás abbamaradt, a falon *kop-kop-kop-kop* kopácso-lás hangja hallatszott.

Több se kellett.

– Jáááááj! – sikítottam fel.

Anya két másodpercen belül az emeleten volt, és beviharzott a szobámba.

– Dawn! Mi a baj? – kiáltotta.

– Anya, a lámpák pislákolnak, valamitől rázkódik az ablakom, és kopogás hallatszik a falon.

Anya vetett egy pillantást a könyvre, ami nyitva hevert az ágyamon.

– Dawn – mondta fintorogva –, eszméletlen vihar tombol odakinn. Csodálkozom, hogy egyáltalán még van áram. És ennek az öreg háznak az összes ablaka remeg. Negyven kilométer per óra erősségű a szél. Na, melyik fal felől hallod a kopogást?

Arra a falra mutattam, amelyik anya szobáját elválasztja az enyémtől.

– A régi házakban folyton ilyen hangokat hallani, amikor süllyednek – zárta le a témát anya. Majd becsukta a rémtörténetes könyvet, és az éjjeliszekrényemre tette. – Miért nem mész inkább aludni, drágám? Késő van. – Majd adott egy puszit, kifelé menet lekapcsolta a lámpákat, és bezárta maga mögött az ajtót.

Felkeltem az ágyból, majd két lámpát visszakapcsoltam, és az ajtót is résnyire nyitottam. *Aludni?* Viccel velem?

Még órákig nem jött álom a szememre. Folyton azon járt az agyam, hogy úgy tűnt, mintha nyöszörgés hallatszódna valahonnan.

Amikor másnap reggel felébredtem, még mindig libabőrös voltam.

HARMADIK

★ Fejezet ★

A vihar átmenetileg lecsillapodott, de az eső nem állt el. Másnap reggel szomorkás, párás és zivataros időre ébredtünk. Barrettkénél kellett bébiszitterkednem, és a három gyerek, Bütyök, Suzi és Marnie ugyan álmatagon és nyugősen fogadtak, de hamarosan bevadultak és hangoskodni kezdtek. Örültem, hogy csak délelőtt kellett rájuk vigyáznom. Mondok is egy példát, hogy miért.

Távozóban kissé megcsúsztam a vizes fűvön, mire Bütyök utánam kiáltott:

– Jó kirándulást! Drukkolok, hogy ne *essen!* – És közben hangoosan kacagott.

Suzi, aki négyéves, sikítva csatlakozott hozzá.

– Viszlát, Dawny-Dawny! Puff, reccs, ropp!

Marnie, a kisbaba pedig hozzám vágott egy szem málnát.

Be kell vallanom, jó volt hazaérni. Jeff-fel megebédeltünk. Aztán visszavonultam a szobámba.

Újabb vihar készülődött, én pedig azt terveztem, hogy elolvassok még néhány rémtörténetet, és halálra ijesztem magam velük. De amikor megpillantottam *A titkos lépcsőt* a komódomon, támadt egy ötletem. Ez a nap tökéletes volt arra, hogy felkutassam – és most

tényleg felkutassam – a ház titkos folyosóját. Korábban is keresgéltem már párszor, de még soha nem próbálkoztam igazán körültekintően, sem pedig túl kitartóan.

Felkaptam az anyukám szobájában lévő telefon kagylóját, és tárcsáztam Mary Anne-t.

– Szia! – szóltam bele. – Nincs kedved átjönni? Támadt egy remek ötletem. Át akarom hívni az egész klubot magunkhoz, hogy megke-
ressük a titkos járatot.

– Ó! – felelte Mary Anne. – Ez nagyon félelmetes. Nagyon szívesen átmennék.

– Szerinted a többiek ráérnek?

– Biztosan. Tegnap a gyűlésen átnéztem a naptárunkat. Mindenki dolgozott ma délelőtt, de délután mindannyian szabadok vagyunk. Stacey anyukája talán el is tud vinni minket autóval.

– Tökéletes! – örvendeztem. – Figyelj csak, fel tudnád hívni Kristyt? Én addig telefonálok Stacey-nek és Claudiának.

– Persze.

Egy órával később a Bébicsőszök Klubjának tagjai izgatottan ücsörögtek a szobámban.

– Nos, fontos, hogy tudományosan álljunk neki – szólaltam meg.

– Tudományosan? – kérdezett vissza Kristy skeptikusan.

– Hát, olyasmi. Van pár dolog, amit kipróbálhatunk. – Felolvastam nekik pár oldalt *A titkos lépcső*ből, amikor is Nancy átkutatta a Riverview Majort. – Kopogtatni kell a falakon...

– Miért? – firtatta Kristy.

– Hogy hallatszik-e üreges hang. Az üreges hang ugyanis azt jelentheti, hogy a fal túlsó oldalán üres tér van.

– És – tette hozzá Claudia, aki nálam sokkal több detektívregényt olvasott – ki kell tapogatni a rugókat meg a zárakat. És egy

zseblámpával is át kell világítani a falat. Úgy talán megjelennek olyan nyílások is, amiket amúgy nem vennénk észre. – Claudianak csak úgy csillogott a szeme. – Milyen régi ez a ház, Dawn? – kérdezte.

Elárultam neki.

– Húha! Azt mondanám, igen jó esélyünk van rá, hogy találjunk valamit.

A készülődő vihar végül egy hatalmas mennydörgéssel elszabadult, amibe beleremegtek a redőnyök, és zörögtek az ablakok.

Stacey-nek elállt a lélegzete, de rögtön fel is nevetett.

– Jól megrémisztjük magunkat. Pedig ez csak egy buta kis vihar.

– Tudom – felelte Mary Anne –, de azért kicsit mókás így ijesztgetni magunkat. Ki is használhatjuk, hogy ilyen iszonyú félelmetes az időjárás is.

– Így van! – lelkesedtem. Alig vártam, hogy belekezdjünk.

– Hogy álljunk neki? – kérdezte Stacey.

– Váljunk szét – javasoltam.

– *Váljunk szét?* – hüledezett Mary Anne. – Én biztos, hogy nem megyek sehova egyedül!

Nem mondott butaságot. A ház sötét és csendes. Odakinn szakad az eső és süvít a szél. Épp akkor néztem ki az ablakomon, amikor egy villámcsapás recés csíkot húzva hasított keresztül a szürke égen.

Megborzongtam.

– Nos, nem muszáj egyedül mennünk – feleltem. – Szétválhatunk csoportokra is, egy kétfős és egy háromfős csapatra.

Mind egyetértettünk, hogy ez így biztonságosnak tűnik.

– Kristy, Stacey-vel és Claudiával fészüljétek át a földszintet – javasoltam –, Mary Anne és én pedig itt nézünk szét.

– És mi lesz a pincével meg a padlással? – kérdezte Claudia.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Megdermedtünk. Ezek még egy kellemes, napsütéses napon is elég rémisztőek, de ma...

– Talán azt ötten együtt kutathatnánk át. Öhm, valamikor később – szólalt meg Stacey.

– Vagy... talán semmikor – tettem hozzá.

– Miért ne? – firtatta Claudia. – Azok igazán remek helyek egy titkos járatnak.

– Tudom – válaszoltam. – De, szóval, ebben a történetben, amit olvastam – az volt a címe, hogy *Láthatatlan dolgok* –, egy férfi beköltözött egy nagyon régi házba...

– Olyan régibe, mint ez? – suttogta Mary Anne. Ekkor egy szellőkés az arcának fújta a függönyt, mire ő felsikoltott.

– Körülbelül – feleltem, miközben becsuktam az ablakot. – És mindenféle kísérteties hangokat hall a pincéből, majd végül kiderül, hogy évekkel korábban egy őrült nő odatemette a...

– Áááá! Ne folytasd! – kiabált Mary Anne. – Nem akarom tudni, mi a történet vége.

– Én igen! – erősködött Kristy. – Menj ki a szobából egy kicsit, Mary Anne!

– Nem megyek ki a szobából. Pláne nem egyedül!

Stacey megvonta a vállát.

– Én kimegyek veled.

Azzal kivonultak a folyosóra, amíg befejeztem a történetet. Amikor a sikításunk hangja elhalkult, Mary Anne-ék visszajöttek.

– Figyeljetek – mondta Kristy –, mi lenne, ha ti ketten, gyáva nyulak, egy csapatban lennétek, Claudia, Dawn és én pedig a másikon?

Stacey ezen megsértődött.